

Ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Σήμερον στείρωτικαί πύλαι ἀνοίγονται, καί πύλη παρθενική θεία προέρχεται», ψάλλει πανηγυρικά στό ιδιόμελο τῆς ἐορτῆς ὁ ἱερός ὑμνογράφος, ἐορτάζοντας μαζί μέ ὅλη τήν πλάση τή γέννηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Γιατί δέν εἶναι μόνο τό θαῦμα τῆς διανοίξεως τῶν στείρωτικῶν πυλῶν τῆς προμήτορος Ἄννης πού πραγματοποιεῖται σήμερα μέ τή γέννηση τῆς Πανάγνου Κόρης· δέν εἶναι μόνο ὅτι λύονται τά δεσμά τῆς ἀτεκνίας καί προέρχεται καρπός εὐκλεῆς ἡ κεχαριτωμένη Κόρη. Ἀνοίγει μαζί καί ἡ κεκλεισμένη ἡ πύλη τῆς Ἑδέμ, πού εἶχε σφραγισθεῖ ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων. Ἀνοίγει, γιατί ὁ Θεός θέλησε νά δείξει τήν εὐαρέσκειά του στό εὐσεβές ζεῦγος τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης καί ὄχι μόνο νά τοὺς χαρίσει τόν καρπό τῆς κοιλίας πού ἐπιθυμοῦσαν καί γιά τόν ὁποῖο προσηύχοντο, ἀλλά νά τοὺς χαρίσει αὐτήν ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νά γίνει ἡ ἀπαρχή τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· νά τοὺς χαρίσει αὐτήν πού θά ἄνοιγε καί πάλι γιά τοὺς ἀνθρώπους τόν δρόμο πρὸς τόν Θεό, δανείζοντας στόν Υἱό του τήν ἀνθρώπινη φύση· νά τοὺς χαρίσει αὐτήν πού θά γινόταν ἡ πύλη ἀπό τήν ὁποία ὄχι μόνο θά διόδευε ὁ Χριστός γιά νά ἔρθει ὡς λυτρωτής τοῦ κόσμου, ἀλλά καί «ἡ πύλη ἡ μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν».

Αὐτό τό διπλό θαῦμα ἐορτάζουμε, ἀδελφοί μου, σήμερα μέ τή γέννηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Αὐτό τό διπλό θαῦμα, τό ὁποῖο ὑποδεικνύει καί σέ μᾶς τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο μπορούμε νά ἀνοίξουμε τίς στείρωτικές πύλες τῆς ψυχῆς μας καί νά δεχθοῦμε τή χάρη τοῦ Θεοῦ πού τελεσιουργεῖ μέσα της θαύματα. Διότι πιό δυσάρεστη καί πιό ἐπώδυνη ἀπό τή φυσική στειρότητα εἶναι, ἀδελφοί μου, ἡ πνευματική στειρότητα. Καί πνευματική στειρότητα εἶναι αὐτή ἀπό τήν ὁποία ὑποφέρει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν στερεῖται τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ στέρηση αὐτή τόν κάνει νά θλίβεται, νά ἀπογοητεύεται καί νά ἀπελπίζεται, γιατί δέν μπορεῖ νά προοδεύσει στόν πνευματικό του ἀγώνα, γιατί δέν μπορεῖ νά δεῖ καρπούς ἀρετῆς, γιατί δέν μπορεῖ νά αἰσθανθεῖ τή γλυκύτητα τῆς θείας παρουσίας στήν ψυχὴ του καί στή ζωὴ του.

Καί ἐάν ἡ στειρότητα γιά τό εὐσεβές ζεῦγος τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης ἦταν μία δοκιμασία τοῦ Θεοῦ γιά νά ἀποδειχθεῖ ἡ πίστη τους ἀλλά καί ἡ δύναμή του, ἡ δική μας πνευματική στειρότητα εἶναι, ἀδελφοί μου, συχνά ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγωισμοῦ μας καί τῆς ἀνυπακοῆς μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Διότι πολλές φορές ἔχουμε λανθασμένη εἰκόνα γιά τόν ἑαυτό μας· νομίζουμε ὅτι εἴμαστε εὐσεβεῖς, πιστοί, συνεπεῖς ἔναντι τοῦ Θεοῦ, κάποτε καί ἅγιοι, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν εἴμαστε τίποτε ἀπό αὐτά, γιατί αὐτό πού κάνουμε εἶναι νά ἀκολουθοῦμε τόν δικό μας δρόμο, νά δικαιώνουμε τόν ἑαυτό μας μόνοι μας, κατακρίνοντας τοὺς ἄλλους, ὅπως ἔκανε καί ὁ Φαρισαῖος τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς, νά μὴν κάνουμε ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί στήν Ἐκκλησία, ἀλλά στό δικό μας θέλημα, γιατί πιστεύουμε ὅτι ἔχουμε δίκαιο καί πρεσβεύουμε τό ὀρθό. Ὅμως ὁ Θεός εἶναι κατηγορηματικός: «ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν».

Καί ὁποῖος στερεῖται ἐξαιτίας τῆς ὑπερηφανίας του τή χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτός βιώνει τήν πνευματική στειρότητα, βιώνει τήν ἀπουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀπό τήν ψυχὴ του, χωρίς τό ὁποῖο δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποκτήσει κανεὶς ὅποιαδήποτε ἀρετὴ, διότι οἱ ἀρετές εἶναι καρποὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἀντίθετα ὁποῖος ζεῖ μέ ταπείνωση, ὁποῖος ζεῖ τήν ὑπακοή, αὐτός ἔχει τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί βλέπει στήν ψυχὴ του τά ἀποτελέσματα τῆς παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βλέπει νά αὐξάνονται οἱ ἀρετές μέσα στήν ψυχὴ του καί δοξάζει τόν Θεό.

Χρειάζεται, λοιπόν, ταπείνωση, ἀδελφοί μου, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν πνευματική στειρότητα, ταπείνωση σάν αὐτὴ πού διέθεταν οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τῆς Παναγίας μας, οἱ ἅγιοι Ἰωακείμ καί Ἄννα,

οί όποιοι παρά τή φαινομενική άρνηση τοῦ Θεοῦ νά ανταποκριθεῖ στά αἰτήματά τους, ὑπέμεναν τή δοκιμασία.

Χρειάζεται καί ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, σάν αὐτή τῶν ἁγίων Θεοπατόρων, πού δέν ἀντιδρούσαν στό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τή ζωή τους, γιατί ἡ ὑπακοή εἶναι ἡ μητέρα τῆς ταπεινώσεως καί αὐτή πού ἑλκύει στήν ψυχή μας τή θεία χάρη.

Χρειάζεται ἀκόμη, ἀδελφοί μου καί ἡ προσευχή, προσευχή μέ ἐπιμονή καί ἐγκαρτέρηση, ὅπως ἔκαναν καί οἱ γονεῖς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, διότι αὐτή ἀνοίγει γιά ὅλους μας τή θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, κατά τήν ὑπόσχεσή του, «αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, κρούετε καί ἀνοιγήσεται».

Εὐχομαι, ἀδελφοί μου, διά πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, στόν οἶκο τῆς ὁποίας ἐορτάζουμε ἀπόψε τό Γενέσιό της, νά χαρίσει σέ ὅλους μας ὁ Χριστός τή χάρη του καί νά μᾶς ἀνοίξει διάπλατα τήν πύλη τῆς σωτηρίας μας.